

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 391/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. novembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. B., B., toho času vo výkone trestu, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva rovnosti strán podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na verejný a spravodlivý súdny proces podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 To 37/07 z 10. mája 2007 a konaním a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 19/2008 z 25. júna 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. augusta 2008 doručená sťažnosť M. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“), základného práva rovnosti strán podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na verejný a spravodlivý súdny proces podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru konaním a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 37/07 z 10. mája 2007 a konaním a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo 19/2008 z 25. júna 2008.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že: *«Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 205/02 zo dňa 09. 06. 2003, ktorý nadobudol právoplatnosť v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 7 To 154/03 zo dňa 20. 08. 2003 bol uznaný vinným pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005 na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti predmetného rozhodnutia a bol mu uložený za použitia § 42 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005 trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov, pre výkon ktorého bol zaradený do III. NVS. Dňa 20. 2. 2007 v konaní sp. zn. 2 Nt 9/2006 povolil okresný súd obnovu konania, v celom rozsahu zrušil odsudzujúci rozsudok a obsahovo nadväzujúce rozhodnutia, a vrátil vec prokurátorovi na došetrenie. Hlavným dôvodom povolenia obnovy konania boli nové skutočnosti a nové rozpory zistené z výsluchu svedka M. N., ktorý v pôvodnom konaní nebol zákonným spôsobom vypočutý, lebo jeho predvolaniu zabránil poškodený L. Č. tvrdiaci, že svedok N. sa zdržiava na neznámom mieste v P. Proti uzneseniu okresného súdu podal včas sťažnosť okresný prokurátor a k tejto sťažnosti zaslal sťažovateľ obsiahle písomné vyjadrenie. Dňa 10. 5. 2005 (správne má byť 2007, pozn.) krajský súd v konaní sp. zn. 2 To 37/07 na neverejnom zasadnutí zrušil uznesenie okresného súdu v celom rozsahu a sťažovateľov návrh na povolenie obnovy konania zamietol. Krajský súd zohľadnil argumenty prokurátora ale vôbec si podľa sťažovateľa nevšimol argumenty sťažovateľa zaslané v osobitnom vyjadrení, čím porušil zásadu rovnosti a kontradiktórnosti. Ďalej krajský súd porušil zásadu verejnosti upresnenú v § 402 trestného poriadku keď zvrátil rozhodnutie okresného súdu a zamietol sťažovateľovi obnovu konania na neverejnom zasadnutí. A napokon krajský súd došiel k predčasnemu a nepodloženému záveru, že nová*

výpoveď svedka N. „pri porovnaní výpovede a vyjadrení poškodeného nie je takým dôkazom, ktorý by znevierohodňoval výpoveď poškodeného do tej miery, aby bolo potrebné vec otvoriť a vracať až do prípravného konania.“ Krajský súd nezohľadnil všetky dôkazy komplexne ale účelovo vyhodnotil vybrané dôkazy spôsobom, ktorý je nezákonný, a zabránil tak riadnemu zákonnému procesu. Proti rozhodnutiu krajského súdu sťažovateľ podal prostredníctvom zvolenej advokátky dňa 3. 3. 2008 dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) trestného poriadku. Dovolanie sťažovateľa najvyšší súd v konaní sp. zn. 3 Tdo 19/2008 dňa 25. 6. 2008 odmietol, s poukazom na § 368 ods. 1 a § 566 ods. 3 trestného poriadku. Podstatou tohto uznesenia je podľa sťažovateľa svojvoľný zužujúci výklad ustanovenia § 368 ods. 1 trestného poriadku. Výklad najvyššieho súdu, že pojmom vec právoplatne skončená sa myslí iba meritórne rozhodnutie vo veci viny alebo trestu je jasne chybný, lebo keby chcel zákonodarca takto zúžiť výklad predmetného pojmu, tak by to isto jasne urobil, a taktiež z obligatórnych dôvodov dovolania podľa § 371 trestného poriadku. Vec obnovy konania je podľa sťažovateľa samostatným súdnym konaním a táto vec bola právoplatne skončená uznesením krajského súdu, preto je presvedčený, že trestný poriadok nevyklučuje dovolanie v takejto veci. Tým podľa sťažovateľa najvyšší súd odmietol sťažovateľovi prístup k súdu a inštitútu dovolania a znemožnil tak jeho práva na riadnu obhajobu v riadnom spravodlivom súdnom konaní. Ďalej sťažovateľ vytkol najvyššiemu súdu, že nenapravil chyby v konaní krajského súdu hoci mal na to zákonné oprávnenie, a taktiež tým, že si prisvojil ústavné kompetencie zákonodarcu a pojmy trestného poriadku vykladá tak zužujúco a len v neprospech odsúdeného, že tým vlastne významne mení obsah a účel ustanovení trestného poriadku o dovolaní.»

3. Sťažovateľ namieta, že krajský súd a najvyšší súd porušili jeho práva, pričom konkrétne uvádza, že malo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva rovnosti strán podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na verejný a spravodlivý súdny proces podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), c) a d) dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru. Keďže porušenia dôležitých práv sú podľa sťažovateľa „veľmi masívne“, žiada aj o primerané finančné zadosťučinenie. Vo veci samej sťažovateľ navrhol, aby

ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví, že práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), c) a d) dohovoru a právo na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru boli porušené krajským súdom a najvyšším súdom. Sťažovateľ navrhol uznesenie krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a žiadal priznať primerané finančné zadost'učinenie v sume 40 000 Sk. Zároveň požiadal o ustanovenie obhajcu.

4. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí senátu, a keďže zistil, že táto je zjavne neopodstatnená, rozhodol o jej odmietnutí.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

6. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Pod ústavnosťou v najužšom zmysle treba rozumieť dodržiavanie ústavy všetkými orgánmi verejnej moci, ale aj právnickými osobami a fyzickými osobami. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

7. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na spravodlivý proces (a súvisiacich práv) rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, najmä v tom, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Z týchto hľadísk potom ústavný súd preskúmal rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté sťažovateľovo dovolanie proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorým bol návrh na povolenie obnovy konania zamietnutý. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by poukazovala na svojvoľný postup súdu spočívajúci v sťažovateľom namietanom zužujúcom výklade ustanovení Trestného poriadku, čím mu mal byť odopretý prístup k súdu a znemožnené právo na riadnu obhajobu v riadnom spravodlivom súdnom konaní.

8. Dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok, je vymedzené zákonom taxatívne určenými dôvodmi. Ústavný súd nie je oprávnený v konaní o ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu najvyššieho súdu o dovolaní preskúmať celé trestné konanie, v ktorom bolo rozhodované o vine sťažovateľa tak, ako sa toho domáhal aj sťažovateľ. Toto pravidlo vyplýva z § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia o poslednom procesnom prostriedku, ktorý zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje. Ak toto svoje právo sťažovateľ nevyužil v pôvodnom konaní, v konaní o obnove tak urobiť už nemôže, lebo by tak neprípustne reparoval pôvodné konanie v rámci konania o ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu o dovolaní ohľadne nepovolenej obnovy konania.

9. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že na posudzovanie prípustnosti dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku v trestnom konaní je zásadne príslušný všeobecný – dovolací súd. Dovolací súd v prípade sťažovateľa v súlade so svojou konštantnou judikatúrou (napr. uznesenie najvyššieho súdu zo 14. júna 2006 sp. zn. 3 Tdo 5/2006 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 19, ročník 2007) dospel k záveru, že proti rozhodnutiu dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) TP, ktoré napáda, tento mimoriadny opravný prostriedok prípustný nie je. Nie je úlohou ústavného súdu v konaní o sťažnosti rozvíjať, prípadne potvrdzovať správnosť právneho záveru najvyššieho súdu. V súlade so sebaobmedzovaním vlastných zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré sú rovnako povolané chrániť základné práva a slobody, ústavný súd konštatuje, že v konaní a uznesení najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by mala alebo mohla mať za následok porušenie označených práv sťažovateľa. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je náležité odôvodnené, jeho záverom nechýba predchádzajúca logická interpretácia príslušných právnych noriem a nemožno ho považovať za zjavne arbitrárne. Už zo štrukturálneho zaradenia dovolania do ôsmej hlavy Trestného poriadku, upravujúcej mimoriadne opravné prostriedky, vyplýva, že ide o taký opravný prostriedok, ktorý nie je generálne použiteľný a zákonodarca jeho uplatnenie pripúšťa len vo vzťahu k rozhodnutiu súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Výklad tohto zákonného slovného spojenia zo strany najvyššieho súdu podľa ústavného súdu napĺňa znaky logického výkladu, ktorý rešpektuje nielen textové

znenie zákona, ale aj širšie súvislosti spojené so zmyslom a účelom zakotvenia dovolania medzi mimoriadne opravné prostriedky. Skutočnosť, že sa sťažovateľ domnieva, že zo strany najvyššieho súdu ide o natoľko zužujúci výklad, ktorým mu bolo vlastne odopreté právo na prístup k súdu, pričom sám zastáva opačný právny názor, nemôže viesť k záveru o porušení označených práv. Ako už uviedol aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), právo na súd, ktorého zložkou je aj právo na prístup k súdu nie je absolútne právo a môže podliehať rôznym obmedzeniam, ktorými však nemožno obmedziť prístup jednotlivca k súdu, takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté vo svojej podstate. Takéto obmedzenia sú zlučiteľné s dohovorom vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a ak existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko).

10. Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že najvyšší súd si v napadnutom rozhodnutí prisvojuje ústavné kompetencie zákonodarcu pri zužujúcom výklade pojmov Trestného poriadku. K tomu ústavný súd dodáva, že výklad práva spojený s hľadáním obsahu, ale aj účelu konkrétnych pojmov právneho predpisu je aj s ohľadom na princípy delby moci v demokratickom štáte pri rozhodovaní o vine a treste zverený výlučne súdom ako orgánom aplikácie práva. Takto postupoval aj najvyšší súd, keď rozhodol o neprípustnosti dovolania vo veci sťažovateľa, pričom nesúhlas sťažovateľa s takýmto výkladom právneho predpisu nemôže viesť k tomu, že by ústavný súd tento záver korigoval, prípadne nahrádzal vlastným právnym názorom. Ústavný súd len na doplnenie dôvodov tohto uznesenia vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že aj judikatúra ESLP vykladá čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, že z práva na súdnu ochranu možno vyselektovať tie rozhodnutia, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o vine a treste, napr. rozhodnutia v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch, pretože čl. 6 ods. 1 dohovoru neobsahuje právo na revíziu súdneho konania (bližšie Svák, J.: Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Poradca podnikateľa, Žilina, 2003, s. 369-370). Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. b), c) a d) dohovoru a práva podľa čl. 13 dohovoru v konaní a rozhodnutí najvyššieho súdu, ústavný súd uvádza, že tieto porušené byť nemohli už len

s ohľadom na to, že najvyšší súd sa po zistení neprípustnosti dovolania ďalej meritom veci nezaoberal.

11. Ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd, len ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Uvedené vyjadruje ústavný princíp subsidiarity konania a rozhodovania ústavného súdu. Keďže najvyšší súd v dôsledku vyslovenej neprípustnosti dovolania nerozhodoval o ochrane práv sťažovateľa vo vzťahu ku konaniu a rozhodnutiu krajského súdu a sťažovateľ ich porušenie v sťažnosti podanej ústavnému súdu namietal, ústavný súd poskytujúc ústavno-súdnu ochranu týchto práv preskúmal aj možnosť ich porušenia v konaní a rozhodnutí krajského súdu. Vo vzťahu k možnosti hodnotiť správnosť právnych a skutkových záverov krajského súdu ústavný súd uvádza, že platia rovnaké princípy, ako uviedol vo vzťahu k najvyššiemu súdu v bode 7 odôvodnenia tohto uznesenia.

12. Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia, ktorým zrušil uznesenie okresného súdu, ktorým bola povolená obnova konania, a sám rozhodol tak, že návrh na povolenie obnovy konania zamietol, v podstatnom uviedol tieto skutočnosti:

„Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočností alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samej osobe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine...“

Z uvedených ustanovení vyplýva, že konanie a povolenie obnovy sa obmedzuje len na riešenie otázok, či vyšli najavo skutočností alebo dôkazy súdu skôr neznáme, takého charakteru, ktoré by mali samej osobe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi súdu skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine a následne aj treste. Neuplatňuje sa tu revízny princíp.

Súd povoľujúci obnovu musí dospieť k určitému dôvodnému predpokladu, že nové skutočností alebo dôkazy by mohli viesť k inému než k pôvodnému rozhodnutiu.

Okresný súd sa pri hodnotení návrhu odsúdeného a po vykonaní výsluchu svedka M. N. a zadovážení ostatných listinných vyjadrení vyššie citovanými ustanoveniami dôsledne neriadil.

O existencii osoby menom M. N. súd v čase rozhodovania vedel. Sám L. Č. súdu dňa 10. 1. 2003 osobne oznámil, že svedok M. N. sa zdržuje v P., nevída ho a informáciu získal od matky.

Dňa 10. 4. 2003 poškodený L. Č. osobne predsedovi senátu veci sp. zn. 3 T 205/02 oznámil, že v inkriminovaný deň 5. 11. 2002 išiel s kamarátom na oslavu do domu na Námestí hraničiarov, kam ich pozval M. N. Nevedel, či byt bol N. alebo či aj on tam bol iba na návšteve.

Uvedený spísaný úradný záznam s poškodeným bol oboznámený na hlavnom pojednávaní dňa 7. 5. 2003.

Ďalej zo spisu vyplýva, že samotná obhajkyňa obžalovaného súdu dňa 7. 5. 2003 oznámila, že sa pokúsila zistiť, či sa archivujú záznamy z kamier, ktoré snímajú verejné priestranstvá. Z Magistrátu hlavného mesta SR jej oznámili, že záznamy nearchivujú, hlavne nie tak dlhé obdobie.

Pri hodnotení výpovedí svedkov M. N. možno konštatovať, že tento potvrdil výpoveď poškodeného Č. v tom smere, že sa poznali, sporadicky sa stretávali, pripustil že v byte na ulici robil party. Jeho výpoveď pri porovnaní výpovede a vyjadrení poškodeného nie je takým dôkazom, ktorý by znevierohodňoval výpoveď poškodeného do tej miery, aby bolo potrebné vec otvoriť a vracať až do prípravného konania, tak ako to vyhodnotil súd I. stupňa.

Z takto vykonaného dokazovania a zhodnotenia všetkých okolností dôležitých pre povolenie obnovy konania dospel krajský súd k záveru, že dôvody pre ktoré odsúdený M. B. žiadal o povolenie obnovy konania nie sú novými skutočnosťami tak významnými, ktoré by v spojitosti s predchádzajúcimi dôkazmi mali podstatný vplyv a viedli by k zmene právoplatného rozhodnutia o vine a treste.“

13. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že aj obnova konania, o ktorej rozhodoval a rozhodol krajský súd tak, že návrh na jej povolenie zamietol, patrí do systému mimoriadnych opravných prostriedkov v trestnom konaní. Toto postavenie potom

determinuje aj rozsah a predmet konania súdu pri rozhodovaní o tomto opravnom prostriedku. Nemožno opomenúť fakt, že zo samotnej podstaty mimoriadnych opravných prostriedkov vyplýva, že pripúšťajú zmenu alebo zrušenie rozhodnutí už právoplatných, čo je s ohľadom na právnu istotu adresáta tohto rozhodnutia možné len výnimočne. V súvislosti s namietaným porušením práv sťažovateľa na súdnu ochranu, práva rovnosti strán, práva na verejný a spravodlivý súdny proces, práva na obhajobu a práva na spravodlivé súdne konanie ústavný súd uvádza, že tieto mal sťažovateľ garantované predovšetkým v riadnom (pôvodnom) trestnom konaní, ktoré sa skončilo rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 205/02 z 9. júna 2003, ktorý nadobudol právoplatnosť v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 7 To 154/03 z 20. augusta 2003. Ako uviedol krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania je činnosť súdu výrazne obmedzená a zameraná len na zisťovanie, či sú naplnené dôvody, pri ktorých súd môže obnovu konania povoliť. Preto aj uplatnenie tých práv, ktorých porušenie sťažovateľ namieta v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania, treba vnímať v užšom rozsahu ako v riadnom trestnom konaní, ktoré sa v prípade sťažovateľa skončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom. Ak príslušná zákonná úprava potom modifikuje rozsah a spôsob uplatňovania práv spojených s právom na súdnu ochranu (resp. právom na spravodlivý proces) v konaní o obnove konania, takéto obmedzenie nemožno považovať za nezlučiteľné s ústavou, resp. dohovorom. Ústavný súd už opakovane uviedol, že všeobecný súd v zásade nemôže porušiť právo na súdnu ochranu vyplývajúce z ústavy vtedy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v príslušnom právnom procese, ktorým je v trestnom konaní najmä Trestný poriadok.

14. Vychádzajúc z týchto princípov a zásad preskúmavania rozhodnutia krajského súdu ústavný súd v jeho konaní a rozhodnutí nezistil, že by sa tento dopustil zjavnej interpretačnej svojvôle, resp. že by jeho rozhodnutie bolo nenáležite odôvodnené alebo arbitrárne, a nezistil ani žiadne porušenie sťažovateľom označených práv.

15. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre

nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03 alebo IV. ÚS 136/05).

16. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej už pri jej predbežnom prerokovaní rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa (zrušenie napadnutých rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ustanovenie právneho zástupcu) nemá právny význam, a preto sa nimi ústavný súd zaoberať nemohol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2008